

Partifællers Tillid til Sagkundskaben. Jeg tror, at denne er ganske den samme, som den har været tidligere, og jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem har nogen Grund til af den Aarsag at bebrejde Sagkundskaben noget. Det ærede Medlem sagde, at hvis han ikke var saa overbevist om, at Afrustningsforslaget var det ene rette, saa vilde han have fulgt General Kühnel. Ja, det er jo meget godt, at hvis man ikke var overbevist om, at det var det rette at gaa lige imod Sagkundskaben, vilde man gaa med Sagkundskaben. Men det forekommer mig, at disse Perspektiver ikke ere meget opmuntrende for Sagkundskaben.

Det ærede Medlem kom med en Udtalelse om, at Befalingsmændene skulde være særligt interesserede i Lønningslovene, og at det i nogen Maade skulde bidrage til, at disse Lovforslag nu blive gennemførte. Det forekommer mig, at det ærede Medlem hellere skulde have undladt at fremkomme med en saadan Udtalelse. For det første, fordi den er ganske uberettiget. Det viser sig jo bedst derved, at man ikke fra Befalingsmændenes Side har modsat sig, at Bestemmelserne om Lønningerne ere kædede sammen med de øvrige Lovforslag. Hvis det først og fremmest havde gældt for dem om at faa en Lønningslov, saa var det naturligvis blevet sagt, at man fra alle Sider maa erkende — og det er for øvrigt ogsaa sagt til mig fra socialdemokratisk Side, at man erkender det —, at Lønningerne til de lavere Grader af Officersstanden ere saa karrige, at man sikkert nok kunde enes om at skaffe en Forbedring paa dette Omraade, og saa maatte man have forlangt, at Lønningslovene skulde behandles for sig uden Hensyn til de øvrige Love. Men noget saadant er ikke forlangt. Nej, jeg tror, at der her fra Officerernes Side er vist en ganske anden Resignation med Hensyn til Lønningerne end den, vi er vant til her fra socialdemokratisk Side. Jeg tror, at de Herrer skulde være de sidste til at tale om, at man søger først og fremmest at mele sin egen Kage, og at man tager saadanne Hensyn ved Afgørelsen af en Sag af denne Betydning. Det er ganske uberettiget. Officererne — i alt Fald Officererne over Kaptajnsgraden — have i saadan noget som 50—60 Aar ikke faaet nogen Lønningsforbedring. Jeg synes derfor, det er ganske retfærdigt og rimeligt, at de faa den nu, og det vilde derfor have været ganske rimeligt, at Lønningslovene var blevne holdte udenfor denne samlede Serie

af Lovforslag. Men Officererne have ikke modsat sig, at disse gik med ind blandt dem.

Saa kom der naturligvis nogle Bemærkninger om os indenfor Højre, og der forekommer det mig nu, at det ærede Medlem slog sig selv for Munden. Det ærede Medlem sagde, at naar det drejer sig om Madposen, om Avancementer, da stod Højre fast. Det ærede Medlem hentyder formentlig til, hvad der skete her i Gaar under Behandlingen af de Forslag, der var fremsatte om en Ordning af Forholdene i Marineministeriet og Krigsministeriet. Med Hensyn til Personalet deroppe var vi jo enige i vore Udtalelser. Men det ærede Medlem glemmer ganske, samtidig med at han bebrejder os, at vi ikke stemme sammen i Dag, at det Spørgsmaal, som de nævnte Love angik, ogsaa — efter det ærede Medlems Formening — var et Madspørgsmaal, idet der her ogsaa var Spørgsmaal om Lønninger. Han modsiger sig altsaa selv, naar han i det ene Øjeblik siger, at vi staa samlede, naar det gælder Penge- og Madspørgsmaalet, og i det næste Øjeblik fortæller, at vi dele os paa dette Spørgsmaal.

Saa sagde det ærede Medlem, at den største Ulykke ved det Forsvar af København, man søgte at ordne gennem en Søbefæstning og gennem en Landbefæstning, er, at der derved medføres Mulighed for et Bombardement. Men der maa det ærede Medlem huske næste Gang, naar han kommer med sit Foredrag om disse Sager, at det er ikke alene det, at der findes Fæstningsværker, som gør et Bombardement folkeretligt tilstedeligt, men endog blot det, at der overhovedet findes militære Anlæg, eller at der, selv om der ikke findes militære Anlæg, overhovedet ydes et Forsvar. Saa snart det er Tilfældet, er det efter Folkerettens Regler tilstedeligt at foretage et Bombardement, og dette er altsaa ikke noget, som særlig er knyttet til Spørgsmaalet om Fæstning. Men det, som er Hensigten med disse Love, er lige akkurat det modsatte: at fri Hovedstaden og Hovedstadens Befolkning for et Bombardement, og det er det, man opnaar paa denne Maade. Hvis vi afrustede, er der ikke nogen Tvivl om, at saa snart det trak op til en Konflikt mellem Stormagter, som have Interesse af, at ikke deres Modstander skal sætte sig fast paa vort Terrain, vilde den ene Part straks selv gøre sig til Herre baade over Land- og Søterritoriet, og naar saa dens Modstander kom, vilde Kampen blive